

Det foreslåede stk. 2 indeholder ingen særlige regler om meddelelsens form, og det er derfor op til retten at bestemme, hvordan meddelelsen skal gives, jf. retsplejelovens § 154.

Stk. 3 indeholder regler om frister for afsigelse af domme og erstatter de gældende § 219, stk. 1, 3. og 4. pkt. Det foreslås, at fristerne forkortes i forhold til det, der gælder i dag (6 uger for byretssager og 3 måneder i landsretssager).

Det foreslås, at fristen fastsættes til 4 uger i byretssager, der behandles af én dommer uden medvirken af sagkyndige, og i ankesager i landsretten. Det foreslås endvidere, at fristen fastsættes til 2 måneder i byretssager, der behandles med flere juridiske dommere og/eller med sagkyndige dommere, og i førstinstanssager i landsretten og Handelsretten. Det foreslås endelig, at fristen fastsættes til 2 uger i byretssager, der behandles efter de foreslåede regler i kapitel 39 om behandling af sager om mindre krav (småsagsproces).

I forhold til de gældende regler udgår reglerne om frister for afsigelse af kendelser. Et stort antal kendelser bør afsiges langt tidligere end 4 uger og 2 måneder efter optagelsen til kendelse. Der vil være kendelser, eksempelvis om retlig interesse, hvis udarbejdelse vil kræve lige så lang tid som domme, men da det vil være undtagelsen, findes der ikke at være tilstrækkelig grund til i retsplejeloven at medtage fristregler for afsigelse af kendelser. Opmærksomheden henledes i den forbindelse på den almindelige regel i stk. 1 om, at afgørelser skal træffes snarest muligt.

Ligesom de gældende regler indeholder forslaget ikke nogen frist for afsigelse af højesteretsdomme. I mundtligt behandlede højesteretssager afsiges dommen som altovervejende hovedregel en uge efter hovedforhandlingens afslutning, og der er derfor ikke noget praktisk behov for en frist i retsplejeloven. I skriftligt behandlede højesteretssager vil det være vanskeligt at angive et egnet begyndelsestidspunkt for fristens beregning, og der foreslås derfor heller ikke nogen frist herfor. Det bemærkes, at den generelle regel i stk. 1 om, at afgørelsen skal træffes snarest muligt, også gælder for Højesteret.

Stk. 4 om fravigelse af fristerne for domsafsigelse, hvis særlige omstændigheder gør det påkrævet, viderefører det gældende § 219, stk. 2.

Stk. 5 om afsigelse af domme og kendelser er en uændret videreførelse af det gældende § 219, stk. 3, som affattet ved lovændringen i 2004 (lov nr. 215 af 31. marts 2004).

I stk. 6, 1. pkt., som er nyt, foreslås det, at retten efter afsigelsen af en dom meddeler parterne udskrift af

dommen. Hvis en part er til stede eller repræsenteret ved domsafsigelsen, skal retten udlevere domsudskriften til parten eller rettergangsfuldmægtigen. I andre tilfælde skal retten sende domsudskriften til parten eller, hvis parten er repræsenteret af en rettergangsfuldmægtig, til rettergangsfuldmægtigen. Domsudskriften bør så vidt muligt afsendes samme dag, som dommen er afsagt.

Retten skal meddele udskrift af dommen både i udeblivelsestilfælde, hvor parten ofte ikke på forhånd vil være orienteret om tidspunktet for domsafsigelsen, og i andre tilfælde, selv om parten her efter det foreslåede stk. 2 på forhånd vil være orienteret om tidspunktet for domsafsigelsen. Da ankefristen (og fristen for at anmode om genoptagelse af en udeblivelsesdom) regnes fra domsafsigelsen, selv om afsigelsen sker uden afholdelse af retsmøde, eller i et retsmøde, hvor en part ikke er repræsenteret, er det væsentligt, at parten hurtigt orienteres om dommen.

Retsvirkningen af en eventuel manglende meddelelse af udskrift af dommen er ikke, at ankefristen ikke begynder at løbe, men dette forhold vil kunne indgå i rettens vurdering ved afgørelsen af, om en eventuel anmodning om anke efter ankefristens udløb skal imødekommes. Herudover kan der efter almindelige erstatningsregler blive tale om erstatningsansvar for det offentlige, hvis den manglende meddelelse af udskrift af dommen kan tilregnes retten som uagtsom og har forårsaget et tab hos parten.

Efter stk. 6, 2. pkt., som ligeledes er nyt, skal retten efter afsigelsen af en kendelse meddele en part udskrift af kendelsen, hvis parten anmoder herom, eller hvis parten ikke var til stede ved afsigelsen af kendelsen. Retten skal således altid af egen drift meddele parterne udskrift af kendelser, der afsiges uden afholdelse af retsmøde. Retten skal endvidere af egen drift meddele en part udskrift af kendelser, der afsiges i et retsmøde, hvor parten ikke er repræsenteret.

Derimod skal retten kun efter anmodning meddele en part udskrift af kendelser, der afsiges i et retsmøde, hvor parten er repræsenteret. Grunden til, at der på dette punkt foreslås en anden regel end for domme, er, at der i løbet af et retsmøde kan afsiges en række kendelser, som ikke nødvendigvis har nogen interesse for parterne efterfølgende, og at det derfor ville være en uhensigtsmæssigt anvendelse af domstolens ressourcer, hvis retten altid af egen drift skulle meddele parterne udskrift af enhver kendelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.2.2 og 8.2.5 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.